

ESCOLES CAMPERES

I

Era l'any 1889, quan l'avuy célebre sacerdot D. Andreu Manjón fundá a Granada, les tan anomenades escoles de «l'Avemaria», escoles camperes, instalades en mitx del camp, dins casetes voltades de jardins, amb aygo corrent, amb sol y ombra, que donen los parrals y les figueres y tota mena de fruyters. Han passat més de vint anys y les escoles de «l'Avemaria», avuy una institució, convertides amb colonies escolars permanents, han tengudes imitacions y obtenguts ècits, encara que no sien tan conegudes ni esteses com reclama la seva capdalt importancia. Permateume, donchs, estimats llejidors de CA-NOSTRA qu'avuy vos diga quatre paraules sobre dites escoles; tal volta coneguent el seus detalls, emprendrem els inquers la tasca d'implantarles dins lo nostro poble.

El fi de les escoles de «l'Avemaria» es educar ensenyant, millor dit, tenen per fi l'educació y per «medi» l'ensenyansa, essent axí, els nins qui assisteixen estudien y jugan, cantan y riuén, treballen y menjen, en una paraula, hi viven entengutstot lo dia, sense avorrirse, ni cansarse, sinodesitjantqu'es dia duri més perque 'ls jochs no se acabín.

Es indudable que el camp no es tota l'higiene escolar, pero també es ver, qu'una escola que te aire, sol y ombra, casay corral, jardí, aygo, flors y fruites es una escola simpática a tothom, a grans y a petits, a propis y esterns, y axò es característich d'aquestes escoles, y els nins están grassos, están sans perque respiren aire pur, no tenen fret perque fan gimnassia natural y aquells atlots que res respectavan, respecten les flors y los fruits qu'estant a la seva ma y no la tòcañ.

El material d'ensenyansa se dispon en mitx de la naturalesa de modo qu'en

terra tenen, per exemple, per estodiar Geografia: el mapa mundi; el d'Europa, el d'Espanya amb llurs costes, mars, rius y montanyes, aprenen les regions y provincies pasetjantsi per demunt, estodien els ferro-carrils y els telégrafos construintlos, l'història de la reconquesta s'estodia representantle; s'enseny Dret Polític y administratiu fent fer un atlot de Jefe de Govern elegint els seus Ministres, y aquets nombren els Governadors y demés, y cada cual s'en va a la seva provincia a desempenyar el seu càrreg.

Tot, l'Història de la Relligió y de la Pàtria, la Doctrina Cristiana, l'Aritmètica, la Geometria, la Gramática y la Cosmografia, tot pot esser ensenyat per medis gràfics. Còm? el detallarho seria motiu d'un llibre gros y ben reblit de figures y axò resultaria insustancial y empalagós per tots, encara qu'es ben necessari coneguin y practiquin nostros Mestres dins les modernes orientacions pedagògiques; el meu propòsit d'avuy es cridar l'atenció sobre les colonies esco-

lars permanents y fer veure qu'es senzill y pràctich establirles per ont se vulgue. Clar es que hi ha dificultats; en primer lloc la falta de doblers, en segon la falta d'ocasió per comprar cases y terrenos que convenguen per escoles, en tercer lloc la novetat d'escoles a l'aire libre, l'indiferencia social que tot ho dexa caurer per falta d'apoyo etc, etc, Hi ha qui objecta que les escoles camperes se veurian buydes d'ivern perque molts de nins no hi anirien per pòr a n'e l'fret y a l'aigo, y tal volta tenguen rahó degut sens dupte a lo avassiat qu'els pares crien els fills: llevar aquesta avassiadura, vigorisar la rassa; es un dels fins perque se crearen aquestes escoles.

L'educació intra-urbana debilita els homos, en camvi l'educació campera los endurex y los fa tornar forts, aspirant sempre a l'ideal de la *mens sana in corpore sano* combatint el fer ànimes intel·ligents dins cossos debilitats y malaltissos.

M.

Melodíes Blanques

PURIFICACIÓ

Damunt la iglesia blanca hi ha una verdor de pins —petita iglesia blanca plena d'olors a dins!— y té un llindar humil y una porta arrupida y una frescor de roses y d'aygua benehida.

Devers la iglesia blanca tots els camins hi van, arriba allí una mare novella ab son infant, tota clara d'amor, folgada de cintura, olorosa de pa de blat y cera pura.

Dintre la iglesia blanca hi ha una Madona antiga, avuy la mare jova s'hi troba tota amiga; sent que reposa en ella la mà purificant y aixeca en ofertori son tremolós infant!...

Petita iglesia blanca qui tens flors al portal y ets franca y olorosa com un llar payral!

JOSEP PARADEDA, *Pvre.*

DOS MOTS MÉS

Aquell homo erudit de qui parlàvem dis-sabte passat, ens fa a sabre en *La última Hora*—un bell cas de col·laboració nomada—que es «tan regionalista como el que más». Aquest estat psíquic, en certs casos, no s'afirma ab *eficacia* més qu'en castellà. Per lo demés, ja'l sospitàvem y no tenim res qu'afegir a lo que diguerem *En defensa de la llengua*.

També diu: *Aunque solo fuera para evitar malos ratos á nuestras señoras y a algún caballero, deberíamos hablar siempre en castellano*.

Vetaquí un argument sense mica de *vis probatoria*, perque aplicant sens estorsionar-les gens, les regles lògiques, de la premissa establida, s'en deriva naturalment que *deberíamos hablar siempre en mallorquí*. Una de les coses mes agre y més ridicules es un argument qui se *retors*. N'hi'n pren com una llanderada qui en lloc de ferir la cosa o persona a qui va dirigida, fer el metex qui la pega.

Per manco d'arguments millors, l'homo s'entretén en fer equilibris y jocs de paraules en cursiva, naturalment, d'una ironia tan subtil (?) qui's pert de vista. Hi ha ironics qui fan llástima.

En quant a si la prosa en *dialecto catalán (sic)* té o no finalitat possible, recordau a lo de que

Poble qui se llengua cobra se recobra a sí metex.

Diu també parlant del *dialecto catalán*, que «salvo alguna rara avis, era desdeñado hace medio siglo, por los mismos literatos de Cataluña». Lo qual prova que despreciarlo ara, es estar a l'altura dels catalans de fa 50 anys.

Verber.

A un anticatalanista literari.

A n-el número anterior publicàrem un article firmat p'En Verber, sens sabre a qui anava dirigit; estava ben documentat y era *En defensa de la Llengua*, y axò ja mos bastá per donarli lloc ab molt de gust. Ara llegint demunt *La Última Hora* una carta de D. Gabriel Vidal, contestació a un article d'En Tous y Maroto, hem vengut en conexement de qu'el nostre col·laborador les se tenia ab aquest senyor, tot motivat per uns articles biogràfics qu'en Vidal ha publicat demunt *La Almudayna* sobre l'escels Poeta, Mossen Miquel Costa.

Aquesta biografia noltros l'haviem llegida de correguda y per cert qu'axí y tot nos causá malíssima impressió per entretenirse en detalls y menudencies que no tenen gens d'importancia demunt la gran figura del Dr. Costa. Lo qui'l fá gran es el seu númen poètic. El seu llinatge distingit, la seua adolescencia jovial, el desprendiment del seu hereuatge y fins la seua virtut y carácter sacerdotal, serán doncs superiors dignes d'alabansa; però no's dexará de trobarse altres persones a ne qui Deu ha dotat de semblants qualitats; més lo qui'l farà immortal será la seua obra poètica, fent brillar de rebot les altres gracies y dons. Bax

de aquest aspecte principalíssim, en Vidal, apenes en parla.

Els bons pintors quant volen fer una pintura hermosa donen molt de relleu y colorit a la figura principal, dexant borrosos, difusos y a voltes mal fets els detalls secundaris per fer ressaltar més l'idea essencial de l'obra. En Vidal, al volernos pintar el gran Poeta pollensí ha seguit un sistema contrari a n-el del bon sentit del art: ha donat molt de colorit y vida a detalls ordinaris, fins ha inventat quimeres que no valen un gafet y que no están a s'original, al menys ab la forma que los descriu, y apenes fa menció de les seues obres capdals, de les seues grans concepcions poètiques, y encara a n-aquestes hi veu punts negres, quant tots els homos del ressurgiment literari mallorquí proclamen el Dr. Costa pel Mestre; per no descobrir llunars a la seua poesia. Per axò el quadre li ha sortit desigual, faltat de llum armònica, per lo metex no ha agradat ni gens ni mica a tots els qui sentim entusiasme y devota admiració per D. Miquel.

Però... ¿qui es aquest senyor qui ha escrita tan desgraciadament la biografia d'En Costa?

El metex demunt *La Última Hora* mos ho diu: un resolt *anticatalanista* bax del punto de vista literari: Y un *anticatalanista* (o antiregionalista) literari ¿com podria fer una biografia correcta del més alt Poeta regional, que ses més y millors composicions les té concebudes y escrites en la llengua catalana?

¿Que se podria esperar del judici crític d'un escriptor qui a la llengua d'En Costa li diu *dialecto catalán*, a ple sigle XX, quant els arguments demostratius de qu'es llengua ja no se treuen, y menys se discutexen, per alló que *los absurdos ni siquiera se presumen*?

Si'l Sr. Vidal se volia lluir fent biografies tenia que cercar un personatge *anticatalanista literari*, axí participant d'unes metexes idees y sentiments biograf y biografat li hauria sortida una cosa prendora; però anar a ferla a un Poeta mallorquí qu' está identificat, respecte llengua y literatura, ab lo que avorrex el Sr. Vidal, es una anomalia que sols se compren quant se tracta de rebaxar el personatge que se esalta: cosa que segurament no entrá dins les intencions d'En Vidal.

Mes, diu el Sr. Vidal demunt «*La Última Hora*»; *Aunque fuese para evitar malos ratos á nuestras señoras y á algun caballero, siempre deberíamos hablar el castellano*.

Però... ¿quins cavallers y senyores son aquestes que no saben el catalá? Si son mallorquins y no saben la seua llengua, son ben curts de gambals; manco sabrán la llengua manlevada. Si son castellans, son tants pocs que no hu paga, no vé a s'ú per mil els habitants de Mallorca que no entenguin la llengua catalana. Y per aquests pocs, segons el Sr. Vidal, tot el món s'ha de posar a dir *castellanas* per acabar dins poc temps a no sabre ni mallorquí ni castellá. Lo posat en raó es que'ls castellans qu'están en mitj de noltros s'esforsein per dominar el catalá, com s'esforssen els mallorquins per aglapir el castellá, el francés, o la llengua de les nacions que visi-

ten.

Lo que hi ha, es una partida de senyores *castellanas* y qualca cavaller *beneyt*, que essent mallorquins, per darse tò d'instruits mastaejen tuden el castellá. A mi metex me sulcei, s'atra dia de pagés, un cas ben balduienc de *pro castellana*. Per no donar *malos ratos* a un cavaller més de mitja hora vaig dir *forastero* y després me tem qu'el visitant sabia tant mallorquí com jo: totd'un a aplec veles fem propòsit de sempre parlar en mallorquí estolviamme *malos ratos*.

Per despreciar la prosa catalana, el Sr. Vidal, fa ironia dels qui se dediquen a escriure novel·les de costums populars, comparant a n-els qui en rit d'hivern fan solitaris.

Noltros entenem que aquesta ironia es grave ofensa a D. Joan Rosselló, de Son Fitesa, y a Mossen Salvador Galmés, que els dos literats qu'han cultivat la novel·la mallorquina; y per cert, que hu fan deu vegades millor qu'ell escrivent biografies de persones, per més qu'es valga d'un *instrumento ductil que el dialecto catalán*.

«Flors de Cart» y «En Rupit» son dues novel·les encantadores, qu'ab un argument senzill impressionen fonament per la bellesa llenguatge (en prosa). Difícilment en català se podrien descriure escenes de tanta vida i llum per revelar les costums de nostra patria. Per axò, se necessita un vestit escalfet en casa, que no's troba dins la llengua catalana.

Y a n-aquesta tasca ennoblidora revelada de Mallorca l'*anticatalanista literari*, Sr. Vidal, no li troba *finalidad posible*.

El voler negar carta de naturalesa a la prosa mallorquina equival a voler aufagar inventiva a nostros literats que molts senyors de la llengua materna no haurien fet res may de pronta, podem dir que CA-NOSTRA no hauria existit, que noltros may hauriem fundat un diari dirigit un periòdic en castellá. Valga qu'els articles del Sr. Vidal no aturarán el curs de les lletres y la literatura regional seguirá ufana y florent com una reyna immaculada.

M. D.

CUADROS AL VÍU.

(REPLECH DE DERRRES DIES)

I.

(Entre una nina de deu anys y sa mare)

—¡Ay ma maretá, si vos la vesseu a na Catalina!

—¿Que fa?

—L'he vista dins una casa y..... jo estic empagaida de dirvosho!

—Com es are! Ja ho devia esser gros! Qu'he vist; sa mare pot sabrer totes ses coses de ses nines.

—Ido..... pero no li heu de dir que jo no ho haja dit.

—Bé! digués.

—Ido l'he vista qu'estava aferrada amb un homo.

—¡¡¡Que dius?!!!

—Estava aferrada amb un homo, y s'heu...

també amb ella. y casi se tocaven... no ho sé, si se tocava amb sa cara y se miraven mes!... y estava ben vermeya na Catalina...
—Ah poca vergonya! ¡Y ahont es? Que no hi ha ningú?
—Dins d'una casa.. y he vist mes homos que la miraven y reyen.
—¡Oh descaradal y axó es no tenir gens de conexement! Allá hont es la mat! Vina aquí; anem depressa allá hont es....
—No li pegueu ma maretal!
—No! fe vía!

Sa mare enfadadíssima, y amb motiu, per sa conducta de sa fiya majó, agafa per sa ma, sa nina de deu anys que fa llagrimeta de por que te, y dirigida per ella arriba a una taverna, o fonda, o no se qué. Sa mare pega sempena a sa porta; amb una vegada veu tot lo que's....

—Re mil puny.....

(Axó es flastomá d'homo, pero hi ha dones que ho diuen per pa y per sal)

No vals tan tu com es susto que m'has donat: hagueses dit que ballaven y no m'hauries feta prenda sa volada qu'he presa: jo com he sentit *aferrada amb un homo*, he tengut foch dins ses sebates; que vol dir *aferrada amb un homo*.

—¿Y que no hi está ma mare?

—Si, pero ballen.

—Y axó que té que veure? Que no's lo mateix, aferrarshi ballant que sense ballar?

—i !

—Eh ma mare; no's lo mateix?

Ho es lo mateix, ma mare?

—¡Calla!, si vols.... ¡¡d'infants!!

II.

(Una jove de 18 anys y sa mare)

—Voleu que me desfresi, ma mare?

—No!

—Perque?

—Perque ses atletes de conèxement no se desfresen.

—Idò ¿com es que ses meves cosines se son desfresades, y sa veynada també y sa fiya de sa mestresa també?

—No deuen tenir conèxement.

—Be, però ¿y que no se poren divertir estant alerta?

—Si.

—Idò ¿y no voleu que mos desfresem, vos?

—¿Que's pecat desfresarse?

—Es qui se desfresen no están tan alerta.

—Ah! ja ho veig!: idò n'hi ha que no duen careta, y no hi están gens alerta.

—¿No saps per qu'es?

—Per qué?

—Perque aquexes tot l'any duen sa cara de cartó!

—iii !!!

III.

—Ma mare y hont erau?

—A veurer sa tia Bet, qu'está malalta.

—Al temps que no hi erau m'han venguda a convidar.

—Per qué?

—Pe's ball de máscara.

—Ja estich contenta.

—¿Que no voldreu que hi vajil

—Segons qui hi ha d'anar.

—Jo vos ho diré: na María, que's sa que m'ha convidada, diu, que serán totes ses de ca seva; noltros dues d'aquí, y un pareyet d'amigues seves; y si noltros en tenim cap: plegades fariem una comparsa de vuit o nou. Pereix que no hi ha que tenir por.

—No, si no's axò que vuy sabrer jo, si no a veure qui serán els homos que hi anirán.

—Els homos? Que vol dir els homos?

—Sí, perque tu m'anomenas ses que t'acompanyarán pe's carré; però no me dius qui trobarás allá dedins; no saps amb qui ballarás; ni qui s'acostará a tú, y jo te tench massa gelosa, per amollarte tan alloure.

—Axò ningú ho mira!

—Pero jo ho mir: si es questió de ballá amb ton pare; o amb es padrí, o amb so blonco'n Miquel, o amb....

—Tirau! no digueu doys, ¿qui ha vist may ballar amb son pare o amb es blonco; homos veys!, Mon pare! Y es padrí si que....

—Fiya meva! Idò jo, mentres sies fadrina, no te fiya cap homo més que a n'aqueys y si un dia te veyes esser cassada, te fiaría a n'aqueys, y a n'es teu, però a ningú més.

—Ja ho sou extremosa! Tothom les hi fia y vos heu de tenir tants d'escrúpols.

—Tothom? No's tothom, no.

Jo sé mares que tenen molt de seny, y no hi fian ses seves; y conech pares, que rompien una costella a ses seves fiyes si les hi trobaven; y germans que no comportarien may que hi entrassen ses seves germanes; y enamorats que dexarien totd'una ses atletes amb qui conversen si sabessen que son anades a un ball.

—Y axó perque?

—Perque!. Encara demanes perque?

Perque les estimen, y no volen que ses atletes qu'estimen servesquen de fregays.

—De fregays?

—Si, de fregays; perque tu are els nina però quant tindrás més anys y sabrás lo qu'es el món, conèxerás el personal que sol anar a n'els balls: y veurás que allá hi son sempre els homos més tudats; els joves que tenen fama de perduts, els que sense tenirne fama hi volen tenir obres: els qu'esperen conseguir allá lo que no han conseguit a un altre lloch; els casats que desitjen tenir un poch de més llibertat de sa que'ls seu estat permet, y les dones que necessiten tots aqueys homos perque el ball les puga agradar y atreure.—¿No ho trobes qu'han d'esser fregays?

—Jesús, ma maretal, jo no havia sentit a dir may. ¿Y tots els que hi van son axí?

—No, tots no, Hi ha allòtes com tu que hi van per beneytes fiyes de mares beneytes que no hi veuen mal; y entré els homos n'hi ha qualcun que hi va per simple passa temps; però els que t'he dit hi solen esser: y d'aquí resulta que quant surten, ells surten casi sempre amb més pecats y elles amb més, no sé que li direm; amb més *instrucció*.

—¡Mirau! mirau! ¡mirau!. Jo no hi vaig!

Un qui conex es panyo.

Castalix janer 1912.

Del Veinat

Mancor 31 de Janer de 1912

Sr. Director de CA-NOSTRA

Apreciable Senyor meu: dia 21 d'aquest mes comensaren a l'iglesia de Mancor exercissis esperituals que dirigí el P. Gabriel Miralles dels SS. CC. y acabaren dia 28 d'aquex metex mes. En el principi se notava certa indiferencia per part del públic; però després aumentá s'auditori. Les veritats aternes esposades en llenguatge familiá eren escoltades ab atenció y rebudes ab fervor. Les confessions y comunions aumentaren continuament y el resultat final se pot calificá de verament notable. Basta dir que la comunió general e-hi assistiren unes 950 persones y el derrer dia no baxarien de 400 les que combregaren. Abans dels exercissis solien combregar cada dia unes 15 o 16 persones y ara son 90 les que hi van.

A demunt tot axò puc afagirhi que a una societat existent a n-aquex poble, que en questió de balls té una triste celebrat, per disposició de la Junta Directiva y de l'Autoridad local suprimí un ball que ja tenien concertat a pesar de l'oposició que hi feyen alguns individus.

Beneit sia Jesucrits, Sr. Director, per tal fervorencia cristiana.

X.

Cronicó d'Inca

Janer de 1912.

Dia 28.—Se fa una crida que s'es tornada obrir la 2.ª escola nacional de nins (de son Gual) que regentava D. Pere Cardona. a. c. s.

Dia 30.—Mos diuen que s'es feta una crida d'orde del Sr. Batle, (noltros no l'hem sentida) abvertint a les tavernes y casinos aont solen estirar s'oreya a n'en Jordi, que no hi tornin pus, que'ls qui e-hi serán encontrats los posarán les multes que marca sa Lley.

Molt ben fet. El Batle que fassi cumplir tals ordes no li regatejarem nostres alabanses, sia del partit que sia. Noltros lo que volem es moralitat y orde.

—Han tancat a la pressó d'Inca en Joseph Tous de Pollensa, com autor d'haver desparat una arma de foc que ferí en Jordi Campomar; també de Pollensa.

—El jutje instructor especial S. Torres y el Tinent Fiscal Sr. Lara, diariament venen a n-aquesta Ciutat per practicar les diligencies encaminades al descubrimet dels autors del assassinat del mercader ervissenc a Moscati; y a l'averiguació de qui va esser víctima que segons se diu fonc enterrat a una finca anomenada: «Cantabou».

Sabem que han declarat a dita causa tots els mercaders d'animals d'Inca que desde fa 20 anys se dediquen a n-aquest comer.

Febrer de 1912.

Dia 1.—Avuy els dijous es estat ben concorregut a causa de ser el dia senyalat per la

recontració del reclutes del derré reemplás. Moltes families son vengudes desitjoses de colocar a bona banda els seus fills.

Els preus qu'han relgít son els següents:

Bessó a 110 ptes. el quintá.—Fígues seques a 8 ptes. el quintá.—Arrelats americans a 3'50 el cent.—El Blat a 17'25 la cortera.—Les faves de cuiná a 18'00—id. ordinari a 16'00.

Dia 2—A la sessió que l'Ajuntament ha celebrada anit, ha acordat destituir a l'honor Pau Mir del càrrec de recaudador de Consums. El Sr. Guasp, conservador, preguntá quins motius tenia la majoria per destituir en Mir, a lo que li han contestat que no'n tenia cap.

—Anit a 4 o 5 bandes e-hi ha ball de máscara; diven que les dones son poques.

S'en fa un a n-els baxos de la Fonda d'Espanya, qu'es l'hostal de carros de l'honor Beltran (Parret).

Un altra a la cortera de grans y per axò han decantat els padrissos que servexen per seure els dijovers.

¿Y la cortera de grans que no es també dels catòlics que protestam dels balls?

El Cronista.

† Nostros amics difunts

Dimars dematí morí Mestre Juan Beltran, pare del virtuós Sacerdot Mossen Pere Juan.

Ja feya temps que se trobava esxacós; però el dia abans estava axecat sense cap indicis d'agravament, axí es que sa mort ha causada impressió a la ciutat.

La molta concurrència assistida a son funeral es estada una manifestació de dol y simpatia envers de sa tribulada familia, a ne qui noltros també testimoniam nostro pesabé.

Que Deu don el descans atern a l'ànima del difunt. Amen.

Refrans, ditxos, adagis o proverbis.

27

Fébres de Janer, guany de fosser.

28

Qui ni pa ni calces té, passará dolent Janer.

29

Qui es dematiner pes Janer, malgasta s'oli.

30

Febrer curt, pitjó que turc.

31

L'avariciós ric, no té parents ni amics.

32

Fe bé, y no mires a n-aquí.

33

Es bé no es conegut, fins que l'han perdut.

34

Val més poc y bò, que molt y dolent.

35

Bo y barato, no pot esser.

36

Segons sa roba, es prèu.

37

Lo barato es carestia.

38.

Boca que no parla, Deu no l'escolta.

IMPRESA DE CA-NOSTRA

Se confecciona tota classe de modelació de Juljats municipals y Caxes rurals baix de inteligents direccions. Talonaris per la loteria nacional, programes y tota classe de treballs ab promptut y economia.

INCA MURTA, 5.

Flors de Tardor

POESIES DE

Antoni Gelabert y Cano

ab prólech de Mn. Licens Riber

Mestre en Gay Saber

Se venen a 1'50 ptes. l'exemplar a n-aquesta llibreria.

LOS PREVISORES

DEL PORVENIR

Asociación mútua nacional de ahorro para pensiones, capital ilimitado en constante progresión creciente constituido en Incripciones Nominativas y depositados sus resguardos en el Banco de España. Cuenta corriente en el Banco de España. Oficina Central de la Asociación Hechegaray 20 Madrid. Indiscutible. Doce millones de pesetas dan 480.000 de renta anual; de modo que Los Previsores el Porvenir, en 7 años de ahorro, han logrado tener más de 1,300 ptas. diarias de renta, sujeto á los impuestos legales de tributación. Número de la última inscripción 116.781 socios y 13.025,000 pts. de capital. Incripciones de 1 á 5 ptas.

Para más informes dirigirse á

D. Pedro Pujadas Far

ORIENTE 12. INCA.

INTERESANTE PARA LOS Estudiantes de Latín

La "Traducción interinea del Compendio de la Historia Sagrada según el texto de Lhomonli, por don Pablo Ferrer, Pbro.", es una obra de gran utilidad para los jóvenes que cursan el Bachiller y la carrera sacerdotal, por ser un método práctico para aprender la traducción latina.

Se vende en la librería de Miguel Durán Murta 5, a precio de dos pesetas el ejemplar

Librería de Miguel Durán

LIBRETA DE INQUILINATO

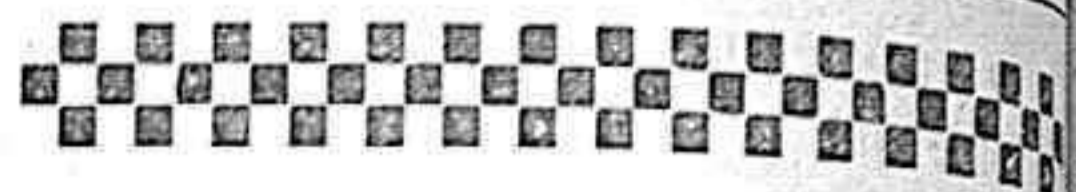
Aquesta llibreta es molt convenient per formalisar els arrendaments de cases y pisos, puis a més del contracte dú 96 rebuts mensuals, trimestrals o anyals, axí com se vol. Val 10 céntims una, y a pesseta la dotzena.

Venals

Hi ha unes portes veyes de ausina, de postal de carré, que están en bon estat y durarán més qu'unas noves de trinquis.

També hi ha un carro de feyna miljantes qu'el donarán en xaripa.

A n-aquesta Imprenta en darán raó.

ALMACENES == MONTANE

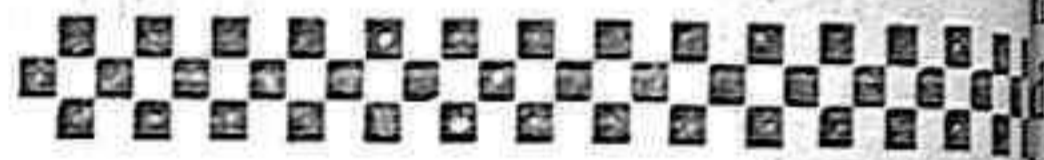
SINDICATO 2 á 10 Y MILAGRO 1 á

== PALMA ==

Pañeria, Sastreteria, Novedades, para Seta y Caballero, Canisería, Lencería, Mañería, Confección de blanco, Géneros de pinto, Estatuaria Religiosa, Plata Meneses, dallas, Rosarios, Objetos para Regalos, Ertos Militares, Uniformes, Gorras, Espader Corbatería, Tapices, Alfombras y Cortina

EN LA SUCURSAL "CAN BITLA,"

ROPAS HECHAS Y SASTRERIA ECONOMICA

DIETARIS PER L'ANY 19

A nostra Llibrería en tenim de fuya y mitja fuya per dia, de bona enquadernament que tenen les guies Madrid, Barcelona, Valencia, Sevilla y de Palma de Mallorca. duen una infinitat de dates útils.

Se venen 1'75 y 1'25 ptes. respectivament

CALENDARIS MERICANS

Blocs del Cor de Jesús
de Sant Antoni de Padua
Comuns

Gran varietat de cartons hermosos y barato que vos veureu embarassats per triar.

Ca-Nostra

SETMANARI POPULAR

PREUS Y CONDICIONS

A 4 pessetes l'anyada entera.

A n-els Srs. mestres y mestresses d'ensenyament los donám la suscripció a mitat de preu, dues pessetes l'anyada.

A n-els obrers y pobres qui nos ho demostren nin los feym la metexa rebaxa.

A les persones qui comprin a nostra Llibrería per 100 pessetes cad'any, taguin totd'una, les regalam la suscripció.

¿SE VOL MÉS BARTURAS?

ADMINISTRACIÓ: CARRÉ DE LA MURTA, 5,—INCA.